

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1176/2022
02.11.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Александра Бусарца и Срђана Младеновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К 82/21 од 28.01.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 326/2022 од 02.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.11.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Александра Бусарца и Срђана Младеновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пироту К.бр.82/21 од 28.01.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 326/2022 од 02.06.2022. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 54. став 3. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту К 82/21 од 28.01.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године. Према окривљеном изречена је мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од једне године, која се има рачунати од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Оштећени је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парнични поступак, а окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 326/2022 од 02.06.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и потврђена пресуда Основног суда у Пироту К 82/21 од 28.01.2022. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА - адвокати Александар Бусарац и Срђан Младеновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи пресуду Апелационог суда у Нишу Кж1 326/2022 од 02.06.2022. године и окривљеног осуди на казну затвора у трајању од 11 месеци, коју ће окривљени издржавати на тај начин што неће напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који утврђује извршење кривичних санкција, без електронског надзора, у складу са чланом 45. став 3. КЗ.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, браниоци окривљеног АА захтев за заштиту законитости подносе због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ наводећи да су судови као отежавајућу околност при одмеравању казне окривљеном, ценили чињеницу која је последица кривичног дела, односно да су у предметној саобраћајној незгоди повређена два малолетна лица која су задобила тешке телесне повреде, што је истовремено законско обележје дела за које је окривљени оглашен кривим. С тим у вези у захтеву се наводи да је наступање тешке телесне повреде оштећених садржано у бићу кривичног дела из члана 297. став 1. КЗ, па се у смислу одредбе члана 54. став 3. КЗ не може узети у обзир као околност за одмеравање казне изузев ако превазилази меру потребну за постојање кривичног дела, што овде није случај. Поред наведеног, у поднетом захтеву се истиче и да је суд ценио и степен алкохолисаности окривљеног, који представља битан елемент бића кривичног дела због кога је окривљени осуђен, као отежавајућу околност. Према ставу бранилаца изнетом у захтеву очигледно је да је повређен принцип „забране двоструког вредновања“ приликом одмеравања казне јер при одабиру и одмеравању кривичне санкције суд не може да узме као отежавајућу околност и оне околности које су елемент бића кривичног дела или су квалификаторне околности или су по самој природи учињеног дела у њему садржани јер су оне већ узете у обзир при прописивању казне за то кривично дело.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 54. став 3. КЗ, је прописано да околност која је обележје кривичног дела не може се узети у обзир и као отежавајућа односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

У конкретном случају правноснажном пресудом окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ а према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде наступиле су теже последице у виду тешког телесног повређивања два лица.

Имајући у виду да је за постојање кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, а за које кривично дело је окривљени АА правноснажно оглашен кривим и осуђен, довољно да је наступила тешка телесна повреда једног лица, те како је у конкретном случају дошло до тешког повређивања два лица, то ова околност очигледно превазилази меру која је потребна за постојање овог облика кривичног дела, а због чега се иста може ценити као отежавајућа околност.

Поред наведеног, у конкретном случају суд као отежавајућу околност није ценио степен алкохолисаности окривљеног, па су супротни наводи истакнути у захтеву бранилаца окривљеног од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је недозвољен.

Наиме, браниоци окривљеног у захтеву означавају и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а у осталом делу захтева за заштиту законитости се наводи да је суд као олакшавајућу околност морао да цени чињеницу да је окривљени до одласка у пензију радио у полицији, што говори о његовом ранијем животу, а не да ту чињеницу узме као отежавајућу околност. Сем тога по наводима бранилаца као олакшавајућа околност није цењена чињеница да се оштећени нису придружили кривичном гоњењу, нити да се окривљени држао коректно после учињеног дела, да се редовно одазивао на позиве суда и учествовао у накнади штете, а које околности по мишљењу бранилаца окривљеног збирно представљају нарочито олакшавајуће околности сходно одредби члана 56. и 57. КЗ, а услед којих се окривљеном може изрећи блажа казна и то тако што би он казну затвора издржавао у просторијама у којима станује. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости се правноснажне пресуде по налажењу овога суда суштински побијају због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Како, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и повреда одредаба члана 441. став 1. ЗКП, не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је

Врховни касациони суд захтев бранилаца окривљеног АА, у овом делу, оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА - адвоката Александра Бусарца и Срђана Младеновића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић